

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056239232/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

— — Da Titus næste Morgen slog Øjnene op, mindedes han dette Brev, der Ord for Ord gled frem i hans Hukommelse. Det var flere Aar siden, han havde sendt det til en Ven, og dog huskede han det, som var det skrevet igaar, fordi det livagtigt gengav hans Indtryk og Stemning fra den Dag, da Vennen lod ham bese det ministerielle Bureau.

Denne besvarede det ikke, men da han endelig engang traf sammen med ham, var han kendelig fornærmet.

»Den Sag kan ses fra to Sider,« sagde han uden Indledning. »Fordi jeg har en fast Stilling, der kan forsørge mig og Familie, behøver jeg ikke at forsumpe. Samfundet forlanger Arbejde af hver enkelt, og dette Arbejde giver netop den frigørende Tilfredshed med sig selv, uden hvilken ingen kan være lykkelig, og det betrygger netop min Udviklingsmulighed, min Evne til at nyde Naturen og Omverdenen i min Fritid. Men unge Mennesker som du og dine Lige savner desværre altfor ofte den Ansvarfølelse, der ene kan give jeres letsejlende Skuder den fornødne Ballast, om I ikke skal kuldsejle. Men vent blot, til Nøden tvinger jer.«

— Disse Ord lod sig i og for sig ikke modsiges, og Titus svarede heller ikke. Nu var Vennen forlængst Fuldmægtig og havde et hyggeligt Hjem